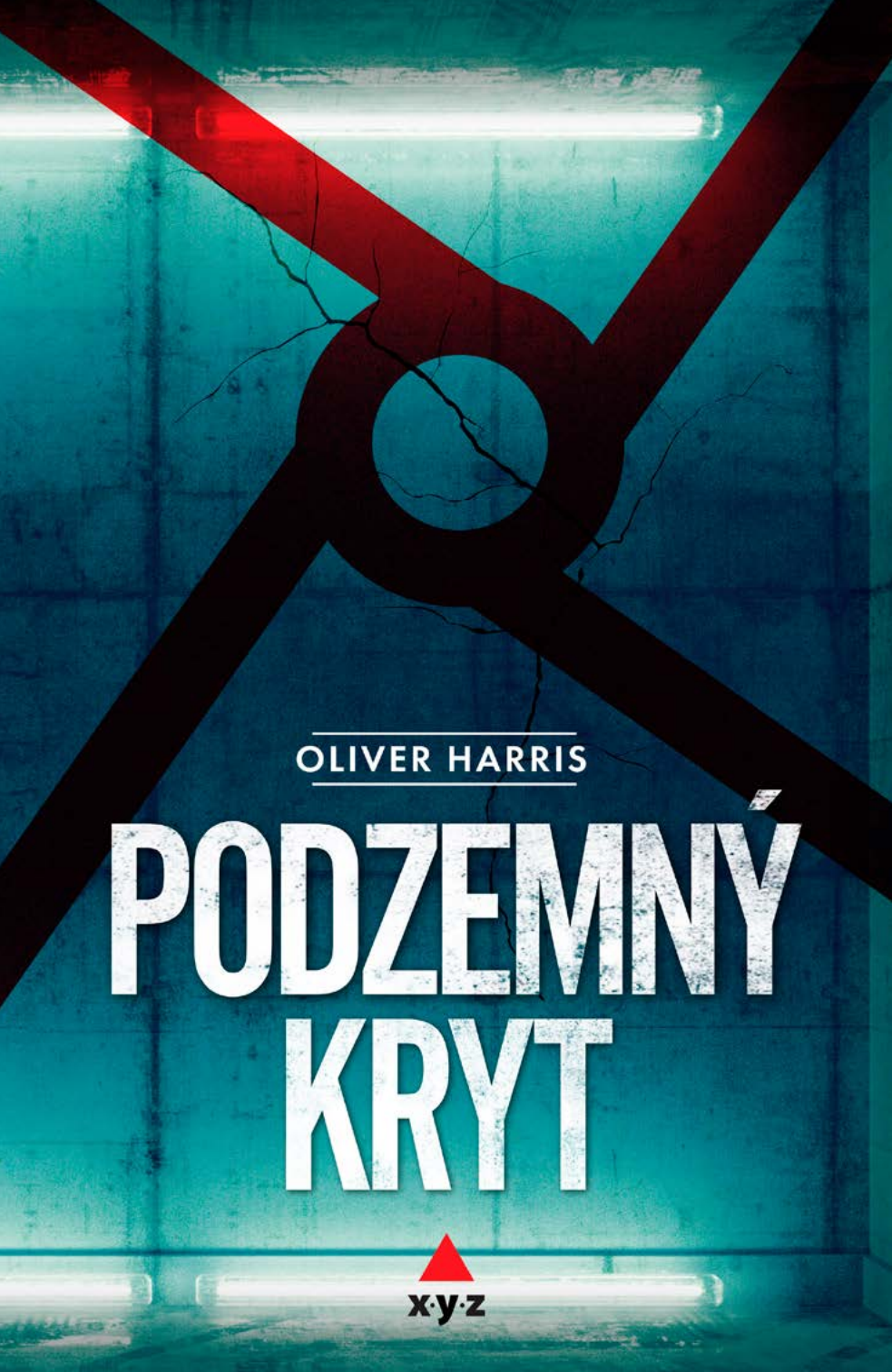

OLIVER HARRIS

PODZEMNY KRYT

Podzemný kryt

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Oliver Harris

Podzemný kryt – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Copyright © Oliver Harris, 2014

Oliver Harris has asserted his right to be identified as the author of this work in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Translation © Otakar Kořínek, 2018

Cover design © Peter Považan, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0474-8

ISBN e-knihy 978-80-566-0545-5 (1. zverejnenie, 2018)

Oliver Harris

PODZEMNÝ KRYT

preložil Otakar Kořínek

Každé tajemství se zvrhne.
Lord Acton

1

CHCEL SI DOŽIČIŤ POKOJNÚ CHVÍĽU, KEĎ SA ZJAVILO TO AUTO. Pondelok, 10. júna, koniec sparného dňa. Mesto začalo popíjať napoludnie a medzi tretou a štvrtou popoludní sa zdalo, že na krásu popoludnia je zodpovedajúcou reakciou iba zločin. Počas služby Belsey riešil dvoch pobodaných štrnásťročných chalanov a nespokojného zákazníka, ktorý zaútočil na miestnu krčmu elektrickou vrtáčkou. O 16.45 mal pocit, že svoju povinnosť voči zákonu a poriadku už splnil. Zaparkoval v uličke pri hlavnej ulici, do ľadového nicaragujského espressa si nalial dva poháriky vodky a odsunul sedadlo ďalej dozadu. O hodinu bude mať po službe a o ďalšie dve hodiny bude na rande so študentkou dejín umenia, ktorú nedávno zatkol za držanie drog. Ostáva už len prečkať a vyhnúť sa ďalšej krvi na obleku.

BMW sa mu vrátilo do zorného poľa, ešte prv než si dal prvý dúšok. Zakvílili pneumatiky a niekto vykrikol. Belsey videl, ako takmer na dvoch kolesách reže roh na Heath Street. Z križovatky odsakovali chodci. V poslednej chvíli sa rútiacemu BMW vyhol taxík a narazil do výkladu Gap Kids.

Belsey zapol sirénu. Nápoj vrazil do držiaka, vybehol na hlavnú ulicu a vzal vysielacku. „Prenasledujem strieborné BMW,

mieri na juh na Rosslyn Hill. Pri stanici metra Hampstead sú pravdepodobne zranení.“

Stále nijaké sirény. Belsey vzdychol, zdvihol sedadlo a vyrazil stovkou. Polícia mala dobré škodovky, vyladené na vysokú rýchlosť. Toto však nebola jedna z nich. Počul, že v operačnej miestnosti zháňajú posilu, ale nijaká nebola nablízku. Blížili sa k Belsize Parku a stále sa držal tesne za BMW. Takže len on a ja, pomyslel si.

Auto sa hnalo stále po hlavnej ulici. Bolo to čudné. Ak chce ujsť, sú aj prázdnejšie ulice, ale šofér má zrejme nejaký plán alebo chce mať publikum. Alebo kašle na všetko, je nadrogovaný a chce sa predviesť. Je tu moja chvíľa, ukradnem auto. Belsey kýval, aby zastavilo. Optimista. Mihli sa cez viaceré červené na križovatke s Pond Street a Belsey si uvedomoval, že niekto by mohol prísť o život. Už-už chcel prenasledovanie vzdať. Vtom ten druhý zabrzdil.

BMW šmykom zastalo za križovatkou. Belsey strhol auto nabok, prekrížil cestu minibusu a zastavil o dvadsať metrov ďalej dolu kopcom. Schytil putá. Na BMW sa otvorili dvere a vyskočil z nich beloch v čiernych rukaviciach. Vyhrnul si kapucňu a vzal z auta čierny ruksak.

„Prenasledujem ho pešo,“ odvysielal Belsey. „Belsize Park.“

Muž si behom razil cestu medzi chodcami. Zdalo sa však, že v týchto končinách nie je doma – vběhol totiž do uličky na boku kaviarne Costa Coffee. Belsey vedel, že je slepá. Strhol zo spreja vrchnák a zabočil za roh.

Čosi mu švihlo do tváre a Belsey zdvihol ruku. Do lakťa a potom do ľavého líca mu vrazilo čosi kovové. Oslepený od bolesti sa zvrtol a pustil sprej. Počul, že muž beží ďalej do

slepej uličky. Presvedčil sa, že blokuje jediný východ z uličky. Skúsil vystrieť ruku. Podarilo sa. Vidí. Zdvihol sprej a obrátil sa späť do uličky. V tvári mu bolestivo trhalo.

„Polícia! Vyjdite von! Ruky pred sebou!“

Ulička sa končila vybetónovaným kusom zeme za kaviarňou. Občas tam parkovali autá, ale teraz tam nestálo nijaké a po podozrivom ani stopy, iba burina okolo dopukaného betónu.

„Vyjdite pomaly! Vidím vás!“

Nič sa nehýbalo. Prázdne priestranstvo na konci prehradzovala nevelká tehlová budova. Dnu sa nedalo dostať, to, čo bolo zrejme kedysi dverami, zakrývala hladká kovová platňa. Nikde kľučka, nikde zámka. Belsey platňu potisol, ale bola pevne uchytená. Na budove neboli okná, nič, kadiaľ by niekto mohol vniknúť dnu. Po jej bokoch sa ťahal vysoký plot zakončený hrdzavým ostnatým drôtom. Nedalo sa cezeň preliezť. Oddeloval parkovisko od pozemku zarasteného hložinou a zahádzaného všelijakým haraburdím. Keby aj niekto plot preliezol, nemal by kam ísť, a Belsey by počul, keby niekto preliezal. Muž zmizol.

O chvíľu prišli posily. Belsey sa vrátil na hlavnú ulicu, kde zbadal množstvo blikajúcich modrých majákov a kolegov, ktorí vystupovali z áut. Vystupovali ustato, zotierali si z tváří pot.

„Je preč,“ oznámil Belsey.

„Stratil si ho?“

„Nestíhal si, Nick?“

„Videl si ho?“

„Mal kapucňu,“ odvetil Belsey, „ale bol biely, tým som si istý. Tmavosivá mikina. Mal ruksak a myslím, že aj rukavice. Je niekto zranený pri stanici metra?“

„Nič vážne. Naozaj mal rukavice?“ Žmúрили do slnka. „Kam šiel?“

„Vbehol do uličky pri kaviarni. Tá nikam nevedie.“

Jeho kolegovia zašli do uličky a stíšili vysielacky. Belsey v duchu zhodnotil dramatický okamih, ktorý ostal znehybnený na ulici – jeho auto a BMW, každé s otvorenými dverami na strane šoféra, za autami čierne šmuhy. Spomenul si, ako BMW náhle zastavilo. A potom na jeho cieľavedomé smerovanie. Šofér presne vedel, kam ide.

Zohol sa do svojho auta a zastrčil vodku pod sedadlo spolujazdca. Potom sa spojil s operačnou miestnosťou a dal preveriť BMW. Jeho krádež nahlásili pred tromi dňami, ukradli ho spreď domu v Highgate. Belsey vošiel do kaviarne Costa Coffee. Barman sa ho spýtal, čo si dá.

„To parkovisko tam vzadu – patrí vám?“

„Nie.“

„A viete, komu patrí?“

„Neviem.“

Jeho kolegovia sa medzitým vrátili na hlavnú ulicu a krčili plecami. Ich prvou myšlienkou bude, že to zbabral. Budú ho podozrievať, že si to celé poplietol – alkohol, bujná predstavitosť, úpal. Prešiel popri nich späť do kýpťa sveta, ktorý nikam nevedol, a obzrel sa po bezpečnostnej kamere. V Londýne bolo málo takých nepekných končín, že by sa nefilmovali. Jedna kamera tam však bola, primontovaná vysoko na stĺpiku plota, nasmerovaná tak, aby zachytávala prázdny priestor. Ošľahal ju nečas, ale vyzerala, že funguje. *Monitorované firmou Stronghold*, hlásala tabuľka pod ňou. Bolo tam telefónne číslo Strongholdu.

Belsey tam zavolať, no nikto nezdvihol. Vyhľadal si na internete v mobile bezpečnostnú firmu Stronghold. Bezpečnostná firma s tým menom tam nebola.

Spustil v mobile hľadanie telefónneho čísla. Namiesto firmy Stronghold sa ukázal kontakt na elegantnú stránku organizácie Property Services Agency. Podľa webovej stránky spravovala zariadenia pre štátne orgány Spojeného kráľovstva a ozbrojené sily.

Belsey sa obrátil k prázdnemu pozemku. Zadíval sa na vybielené konzervy a dolámaný nábytok v burine, na zadnú stranu kaviarne Costa Coffee a napokon na budovu, ktorá uličku uzatvárala. Všimol si, že je to zvláštna stavba. Prízemie mala dokonale kruhové. Na podlaží nad ním sa dvíhala hranatá veža s ventilačnými otvormi.

Cez pletivový plot uprel pohľad na bočný múr. Z hložia vytrčal vysoký tehlový výbežok. Bolo na ňom čosi, čo mohlo byť kedysi oknom, no bolo to zadebnené. Odstúpil a hodnotil budovu ako celok. Z jej vzhľadu dýchalo niečo vážne. Čosi ho pošteklilo v pamäti.

Vydal sa po hlavnej ulici a o dve minúty natrafil na rohu s cestou vedúcou do obytnej štvrte na rovnakú budovu – tá istá kruhová základňa a nad ňou ventilačná veža, ibaže táto bola omietnutá nabielo.

Pred rokmi sa pýtal jedného zo starších dôstojníkov hampsteadskej polície, čo to je, no odpoveď zabudol. Prešiel okolo nej možno tisíc ráz a nezmyslel si na to. Stavba stála za vysokou bránou. Belsey cez ňu videl na vchod do veže, uzatvorený čiernym drôteným pletivom s výrazne žltou tabuľkou: POZOR! NEBEZPEČNÉ – HLBOKÁ ŠACHTA.

2

KEĎ SA VRÁTIL, VÄČŠINA PRÍSLUŠNÍKOV KRIMINÁLKY SEDELA v kantíne. Belsey si pozrel opuchnutú tvár a užil paracetamol. V automate si kúpil čosi, čo mala byť káva, a prisadol si k stolu, kde bolo najhlučnejšie. Detektív Derek Rosen, najstarší z ich tímu, s vážnou tvárou chrúmal čipsy. Detektív Rob Trapping, opotrebovaný o dvadsať rokov menej, prišiel do večernej služby vyzbrojený slnečnými okuliarmi a prenosným elektrickým ventilátorom. Sedeli s nimi aj Wendy Chanová a Janice Crosbyová, civilné zamestnankyne, ktoré mali na starosti recepcný pult. Debata o novom seržantovi, ktorý zrejme prišiel ráno, bola v plnom prúde.

Belsey čakal. Keď hovor na okamih utíchol, povedal: „Hore na Haverstock Hill je kruhová biela budova. Na rohu Downside Crescent.“ Skupina sa k nemu obrátila.

„Starý protiletecký kryt,“ povedal Rosen.

„Protiletecký kryt?“ Už mu svitlo. „Ďalší je za Costou,“ povedal Belsey.

Policajti pri susednom stole sa obzreli, chceli sa nejakو zabaviť. Už poznali Belseyho fantazírovanie. Detektív Derek Rosen, najväčšia autorita, zdvihol tučnú ruku.

„To nie je ďalší,“ vysvetlil. „Je to len ďalší vchod do toho istého krytu.“ Oprel sa a zotrel si z úst kečup. Vojna bola jeho koníčkom. Červený mak, symbol Dňa veteránov, ktorý je v novembri, nosil už v septembri. „Pre prípad, že jeden by zasiahli, keď si dolu,“ dodal.

„V takom prípade by bol dlhý skoro pol kilometra,“ povedal Belsey.

„Veď aj je.“

„Jeden je aj v Camdene,“ dodala Janice Crosbyová.

„Kde?“

„Za Marks & Sparks.“

„Koľko ich je?“

„Viacero,“ odvetil Rosen. „V Londýne päť alebo šesť, možno viac.“

„A na čo sa využívajú teraz?“

„Využívajú?“

„Niekto sa o ne stará,“ povedal Belsey. „Na kryte v Belsize je stále kamera. Čo je tam dolu?“

Nastalo ticho, krčenie plecami. Nikto nevedel.

„Prečo sa pýtaš?“ spýtal sa Rosen.

„Ten chlap, čo som ho prenasledoval, myslím, že v ňom zmizol.“

Vyvolalo to smiech, ďalšiu dávku skepticizmu, ale žiadne nové informácie. Rozhovor sa zvrtol na pivo a večerné plány.

Belsey sa chcel tam dolu pozrieť.

Na to však potreboval povolenie.

Keby dokázal, že ten chlap tam vstúpil a uderil policajného dôstojníka, potom je trvalou hrozbou... Lenže bol tu problém, spočívajúci v tom, že sa nachádzal v režime obmedzenej

služby. Vlni sa dopustil priestupku. Išlo o drobný prípad zámeny totožnosti a toto bol jeho trest – sedieť, konať zväčša nezáživnú kancelársku robotu, nikoho nestíhať. Vtom si spomenul na rozhovor pri stole, keď prišiel. Ak je tu nový seržant, mohol by to využiť, vymámiť z neho povolenie, kým vysvitne, ako je na tom so službou.

„Čo vieme o tom novom seržantovi?“ spýtal sa.

„Zapadne,“ odvetil Trapping. Namieril Belseymu do tváre svoj ventilátor. „Pikantné čili, kamarát.“ Ostatní pri stole prikývli. Trapping žmurkol. Bol to presne ten typ policajta, ktorých Belsey obdivoval – bezproblémový. Dvadsaťštyri rokov, výška skoro stodeväťdesiat a ako detektív presvedčený, že to, čo robí, je dobré preňho i pre spoločnosť.

„Údajne je veľmi dobrá,“ povedal Crosby.

„Nemyslel som, že niekoho dostaneme.“

„Dospeli sme k záveru, že keď ňa prestaneme platiť, seržanta si môžeme dovoliť.“ Rosen si pustil do úst čips.

„Ako sa volá?“

„Kirsty Craiková.“

„Vtipkujete.“

Belsey vyšiel hore do služobných priestorov. Čosi sa tam zmenilo a po niekoľkých sekundách si uvedomil, čo – dýchala z toho kancelária, atmosféra pokojnej pracovitosti, robota s papiermi, dotiahnutá ako treba. Detektív Adnan Aziz žmurkol a kývol hlavou k rohovej kancelárii. Belsey zaklopal na otvorené dvere. Hlavu zdvihla žena s plavým chvostom a chladne sa usmiala.

„Nick.“

„Kirsty.“

Kirsty Craiková vstala a prihladila si sukňu. Podala mu ruku a zdalo sa, že si je vedomá, aké je to čudné zvítanie po ich poslednom fyzickom kontakte. Belsey robil, čo mohol, aby potlačil bodnutie nostalgickej žiadostivosti.

„Ako sa máš?“ spýtal sa.

„Dobre. Počula som, že by si sa tu mohol vyskytovať,“ odvetila Kirsty.

„Vravia mi, že sa to odo mňa očakáva. Dobre padne znova ťa vidieť.“

„Ale čo?“

„Pravdaže.“

Craiková nevyzerala veľmi vyvedená z miery. Zafungoval zákon prírody, ktorý pozbiera nerozvážnosti, na ktoré človek zabudne, a predhodí mu ich. Nastala blesková rutina – každý pozrel na prstenník bez prsteňa toho druhého a uvedomil si svoj podiel viny.

„Tak... si sadni,“ vyzvala ho. „Ty... ako sa ti tu darí?“

„Mierne, priemerne. Je to malá policajná stanica.“

„A každým dňom menšia. Čo máš s tvárou?“

„A hneď do mňa.“ Belsey sa usmial. Kirsty prevrátila oči.

„Nieкого som prenasledoval. Nepáčilo sa mu to a švihol ma.“

„A inak – si v poriadku?“

„Nikdy mi nebolo lepšie.“ Pravdu povediac, cítil sa už lepšie. A lepšie aj vyzeral, uvedomil si. No zato Craiková, stále vo forme, dokonca aj po niekoľkých rokoch pri polícii. Stále tie modré oči, vlhké, žiarivé. Keď rozmýšľala, vyzerali ako prekvapené. To už poznal. Pridelili jej ho ako školiteľa za dávnych čias, keď slúžil na obvodnej stanici. Bola vtedy na kriminálke

nová a jeho delilo niekoľko týždňov od chvíle, keď ho skoro posadili za mreže spolu s polovicou príslušníkov jeho tímu. Takže Kirsty Craiková zažila dosť neortodoxné uvedenie do detektívnej práce.

„Kde všade si bola?“ spýtal sa Belsey.

„Naposledy kriminálka Kent.“ Viac sa o ceste, ktorá ju priviedla na policajnú stanicu Hampstead, nerozširovala. Jeho šéfstvo možno videlo novú, úslužnú blondínku s vynikajúcim prospechom zo školy, niekoho, kým možno manipulovať. Belsey sa na ňu zadíval a nič z toho na nej nevidel. V duchu si sľúbil, že tentoraz sa nebude pokúšať, aby spolu spali.

„Počula som, že v Hampsteade je pekne.“

„Idylicky.“

Zaváhala.

„Musím sa tu ešte zabývať a tie ostatné klišé. Budeš tu zajtra?“

„Áno.“

„Tak zajtra sa porozprávame viac.“ Neveľmi nadšene prebehla pohľadom po papieroch na stole.

„Chceš mi niečo prihrať?“

„No, keď sa ti tak veľmi žiada...“ Vzala zo stola spis a podala mu ho. Zdalo sa, že táto výmena úloh ju vyviedla z miery iba máličko. „Zdá sa, že to tu leží už dlhšie.“ Belsey prebehol po spise očami a pocítil sklamanie.

„Vlámanie do verejnej knižnice v St Pancras?“ spýtal sa.

„Tretie za tento mesiac.“

„To mám za to, že rád čítam.“

„Vyzerá to tak, že niekto na radnici je z toho nesvoj. Možno to patrí do severného Londýna, neviem. Chceš sa na to pozrieť?“

„Jasné.“ Belsey si strčil spis do vrečka. Dúfal v niečo významnejšie. Trochu to schladilo ich opätovné stretnutie. „Ako by sa už stalo.“

Na polceste k dverám sa obrátil.

„Kirsty, má to malú šancu, ale – ten chlap, čo ma udrel... Stále si lámam hlavu, kam zmizol. Blízko miesta, kde sa mi stratil, je hlboký protiletecký kryt z druhej svetovej vojny.“ Odmlčal sa, bol zvedavý, ako zareaguje. Ani nežmurkla. Myslí, že sa doň dostal. Rád by som sa popozeral vnútri a vylúčil tak jednu vyšetrovateľskú hypotézu. Bolo by to celkom ľahké, ale potrebujem na to povolenie.“

„Povolenie na základe čoho? Že tam niekde zmizol?“

„Presne tak.“

„Komu to patrí?“

„Neviem. Je tam kamera, patrí nejakej vládnej firme, a tak predpokladám, že to patrilo vláde alebo nejakej jej podriadenej zložke.“

„Ty chceš povolenie na prehliadku vládneho majetku, ale nemáš nijaký dôkaz, že nejako súvisí so zločinom?“

„Nie som si istý, komu to patrí teraz. Vyzerá to opustené.“

„Dobre, Nick. Porozmýšľam o tom. Nie som si však istá, či sme v štádiu, keď môžeme vydať povolenie na prehliadku.“

„Asi nie.“

Belsey sa vrátil k svojmu stolu, napísal správu o popoludňajších udalostiach a zaregistroval ju. Horúčavu rozháňal ventilátor. Detektív Aziz si utrel veľkou papierovou servítkou široké čelo, potom aj vyholenú hlavu a zátylok. Prišiel k nim pred šiestimi týždňami a už prejavil výkonnosť, ktorá zaručovala

dlhé prežitie. Ponúkol Belseymu škatuľu so servítkami z KFC, ale ten zdvorilo odmietol.

Aké zvláštne zakončenie zvláštnej služby. Belsey si pred seba rozložil papiere. Nakrátko sa zamyslel, čo to porobil so svojím životom. Bolo takmer pol siedmej. Rande má o jeden a pol hodiny. Prebehol očami po záznamoch o vlámaniach do knižnice, odložil ich a prešiel si rukou po dorážanej tvári. Stále mal pred očami toho chlapa v sivej mikine, zjavoval sa akoby odnikiaľ, prestával existovať a znova sa zjavoval. Do prehliadača vytukal stránku Property Services Agency a zadíval sa na ňu. Potom vzal telefón a zavolať dolu.

„Sklad je ešte otvorený?“ spýtal sa.

„Ešte som ho nezavrel.“

„Potrebujem olej do škodovky.“

„Poslúž si.“

Zišiel do suterénneho skladu. Vzal si tam sekerku, kliešte na železo, masívnu baterku, všetko to naložil do svojej škodovky a vyrazil do Belsize Parku.

3

TRIŠTVRTE NA SEDEM A HLAVNÁ ULICA PRI BELSIZE PARKU bola natrieskaná. Belsize Park sa tváril veľkomestsky, ale za celý rok mal len niekoľko týždňov slnečného svitu. Reštaurácie povydávali zariadenie na chodníky. Tento efekt kazili ľudia sedia- ci na obrubníkoch s obitými konzervami. Úradníci, ktorí sa tu predtým ulievali z práce, už boli v bezpečí, stratení v davoch zaháľajúcich pred každou krčmou. Všetci boli opití. Všetko sa chystalo na neistých nohách do noci.

Belsey zaparkoval oproti kaviarni Costa, vzal si náradie a pobral sa do uličky. Zadíval sa na vstupnú vežu a mal pocit, že mu pohľad opätuje. Z hlavnej ulice ho nemohol nikto vidieť. Poklopal na kov a sám nevedel, čo od toho očakáva. Spomenul si na kameru, no ak niekto niekde túto končini monitoruje, už o ňom vedia. Ešte raz, pre upokojenie vlastného svedomia, zavolať do Property Services Agency. Vyzváňanie a nič. No čo, ak s tým majú problém, nech zavolajú oni jemu.

Pustil sa do strihania pletivového plota. Po chvíli bola diera dosť veľká, aby sa ňou mohol prepchať. Zo smetiska v burine vzal dolámanú stoličku. Na jednej strane bola celkom stabilná

a dočiahol z nej na zadenbené okno. Drevo, okolo klinec prehnité, poľahky vypáčil sekerkou a ukázal sa čierny otvor.

Prehnité dosky odhodil do buriny a nazrel do otvoru, ktorý bol kedysi malým oknom, teraz bez skla a pod ním zrolované hrdzavé pletivo. Baterkou zasvietil dnu. Rozoznal pohádzané suché lístie, klenuté tehlové steny a mriežkované dvere starodávneho výťahu. Po oboch stranách výťahu sa ťahali úzke chodby. Sekerku a kliešte ukryl do hlohu, vytiahol sa k podobložnici a skočil dnu. Dopadol na tvrdý betón. Vystrel sa a brnelo mu v nohách. Bola tam tma a oveľa chladnejšie ako vonku. Ventilačné otvory prepúšťali kalné pásy svetla. Na dlážke sa v prachu z rozdrvených tehál povalovali vtáacie perá.

Cez mriežkované dvere výťahu nazrel do bezodnej čiernej šachty. Skontroloval znútra kovovú platňu, ktorá uzatvárala vchod, a zbadal, že ju drží mosadzná zámka, lacná, ale nová. Pozrel, či okolo zámky nie sú škrabance. Nijaké. Priložil dľaň na studený kov. Potom obišiel výťah do zadnej časti veže. Lúč baterky dopadol na biely porast, ktorý vyzeral ako bavlna. Nikde pavučiny. Kúsok porastu strhol. Bola to pleseň. Lepila sa mu na ruky. Na mieste, kde bola zoškrabaná, zbadal drevené dvere. Skúsil kľučku a dvere sa otvorili smerom k nemu. Za nimi klesalo do hĺbky medzi očernetými tehlovými múrmi točité betónové schodisko.

„Haló?“ zavola.

Pripadal si hlúpo. Vstúpil dnu a otvorené dvere sa za ním zatvorili, ostala iba škárka. Schodisko sa krútilo okolo výťahovej šachty zo železného pletiva. V kletke viseli zaprášené nosné laná. Zišiel päť schodov, potom desať a napokon sa odhodlal zísť až dolu. Schádzal za lúčom baterky a odhadoval

čas zostupu. Pach hrdzavého železa, pripomínajúci pach krvi a vlhkého kameňa, silnel. Mal pocit, že ho čosi pohlcuje – akoby ho vsávali útroby. Kryt sa živil priveľmi zvedavými detektívmi. Možno mu ich zaobstaráva ten chlap z BMW.

Po dvoch minútach zastal, ešte vždy na schodoch, a odhadoval, ako je hlboko. Zem nad ním dunela. Je teda pod metrom. Trať medzi Hampsteadom a Belsize Parkom je skoro sedemdesiat metrov pod povrchom. Nad hlavou má teda poriadny krajec londýnskeho ílu. Spomenul si, ako veľmi miluje priestor, ako rád sa pohybuje, mení smer, keď sa mu zachce. To, že je klaustrofobický, zistil až pri dvoch príležitostiach, keď ho zavreli do cely. Predtým o tom nevedel. Po ďalšej minúte došiel k panelu z vlnitého plechu priskrutkovanému na obidve steny. Znemožňoval ďalší zostup. Kedysi dávno naň pripevnili tabuľku – POZOR! NEBEZPEČNÉ! ZÁKAZ VSTUPU. No ktosi na to nedbal a vytrhol plech z úchytovej. Belsey ho potisol a zvalil, až to zacvendžalo.

„Polícia!“ zavolať a prinútiť sa do smiechu, aby otupil rozliehajúce sa ticho. Je tu zákon – tma, správaj sa slušne! Prekročil plech. Ďalej už schody neboli. K tehlovej stene viedla krátka chodba. Vľavo miestnosť s hrdzavejúcim strojovým zariadením. Vpravo masívne železné dvere natreté na sivo, ako bývajú vojnové lode, uprostred s kolesom. Takým, aké je na bankových sejfoch. Skúsil kolesom pokrútiť, potom potiahol z celej sily a dvere sa k nemu na nedávno naolejovaných pántoch posunuli.

V prvej chvíli si neuvedomil, čo vlastne vidí – železné regály, ktoré sa ťahali pozdĺž stien. Až po chvíli mu svietlo, že sú to lôžka. Dvojposchodové lôžka. Nocľaháreň bola nízka,

zaoblený strop tvorili železné panely. Steny sa vo svite baterky blyšťali. Vstúpil dnu. Lôžka sa ťahali po oboch stranách doďaleka. Vľavo boli dvere s plechovou ceduľkou: *Správca*. Jeho miestnosť bola maličká, štvorcová, s drevenou stoličkou a stolom, na ktorom stála prázdna fľaša od šampanského. Belsey ju zdvihol – Krug 1970. Privoňal k nej a ešte cítil pach alkoholu. V prachu sa črtali čerstvé odtlačky prstov.

Vzadu v miestnôstke bola porcelánová výlevka plná kuskov omietky. Nad ňou bola skrinka. Belsey otvoril dvierka so zrkadlami a našiel kôpku malých kostí a myšaciu lebku. Vyzeralo to ako časti skladačky. Na hornej polici stáli dve lekárenské fľaštičky. Na jednej bol štítok Evipan, na druhej Dexedrine. Boli prázdne. Nijaký dátum, nikde meno pacienta. Neboli to štandardné lekárenské etikety.

Pozrel na hodinky. Päť minút po siedmej, no zdalo sa, že tento údaj sa vzťahuje na niečo nekonečne vzdialené. Vrátil sa do nocľahárne. Rukou skúsil lôžko a potom si na kov ľahol. Keď sa usalašil, ležalo sa mu celkom pohodlne. Vypol baterku. Tma bola taká hustá, že mala vlastnú štruktúru. Ježila sa. Myseľ sa mu búrila, predstavovala si všelijaké výjavy, potom obrazce a až potom sa zmierila s tým, že nie je vôbec nič vidieť. Takto vyzerá smrť, pomyslel si. Pociťal pach starých prikrývok. Potom závan zvetraného strachu pôvodných obyvateľov, potom nuda a napokon to prešlo. Zmocnil sa ho prekvapujúci pocit pokoja, akoby mu práve niekto vysvetlil, že svet nad zemou je komplikovane vymyslený podvod.

Sadol si a opäť zapol baterku. Zaoblené rebrá stien ako veľrybie kosti. Vyblednutá ceduľka: *Pri odchode v noci vypnite všetky svetlá*. Lúč baterky dopadol na sklo dolu – na fľaše

trblietajúce sa na zemi medzi lôžkami. Podišiel bližšie. Fľaše šampanského. Boli usporiadané ako kolký. Tieto boli neotvorené. Ďalšie debny stáli na sebe pri stenách – neotvorený Krug 1970, sedem debien, v každej šesť fliaš. O kus ďalej menšie neoznačené debny. Belsey ich otvoril. Portske Taylor Vintage a koňak Hennessy. Všetko bolo staré – vinety v štýle, aké vídal v zarámovaných reklamách na stenách krčiem. Debny boli označené *Na odoslanie – Červený lev*. Ktorá z krčiem Červený lev prišla o dodávku? Boli tam aj kartóny cigariet Embassy a tri plastové škatule s krížikmi – prvá pomoc. Belsey jednu otvoril a zahvízdal – jedenásť neotvorených fľaštičiek s pilulkami. Mali rovnaké úhľadné nálepky ako tie dve, čo videl v skrinke správcu, ibaže tieto boli plné – hexobarbital, modafinil, sodium amytal, Evipan, Pentothal, benzyloperazin. Natrafil na poklad.

Belsey si niekoľko fľaštičiek vopchal do vrečka saka, potom odkrútil z jednej fľaše Krugu uzáver a vystrelil zátku. Na ruky mu vystreklo šampanské a perlilo sa v prachu. Odpil. Bolo to dobré šampanské. Aj pri izbovej teplote – podzemnej. Krčiem Červený lev bolo veľa. Mnohé poznal, s radosťou si v nich posedel, ale málo z nich malo na vínnom lístku niečo také fajnové ako toto. Znova si uhol. Zalial ho pocit pokoja. Spomínal, kedy bol naposledy z dosluchu sirén.

Devätnásť dvadsať. Belsey sa pretiahol cez okno von a zažmurkal v ostrom svetle dňa. Zotrel si z obleku prach. Bol pozoruhodne nezašpinený, čo akoby podčiarklo ľahkosť, s ktorou to všetko absolvoval, a príležitosť, ktorá sa ponúkala.

Cestou späť na policajnú stanicu zavolať starému známemu – Kostasovi, majiteľovi lokálu Diamante 's na Seven Sisters

Road. Poznali sa už roky a Belsey vedel, že Kostas mu vyjde v ústrety. Kostas spustil o tom, že uňho už dávno nebol.

„Pán K, mám niekoľko debničiek bublinkového za lacno, ak máte záujem.“

„Za ako lacno?“

„Šampanské po dvadsať. Pravý Krug. A aj koňak po desať. Pridám päť kartónov cigariet a možno aj fľašu portského.“

„Koľko je toho spolu?“

„Takých štyridsať fliaš.“

„V sobotu tu mám babský večierok, Nick. Keby to bolo pätnásť za fľašu, beriem všetko.“

„Ozvem sa.“

Belsey rýchlo preratúval – pätnásť za fľašu, šesť fliaš v debni, vyžiada si to dve alebo tri cesty hore-dolu, plus sto libier za cigarety, potom liečivá – benzylpiperazin je euforikum, takisto Dexedrine. Modafinil nepoznal. Hexobarbital je pravdepodobne barbiturát. Pri veľmi triezvom odhade, povedzme, päť stoviek za lieky, takže spolu taká tisícika aj viac.

Vrátil sa na stanicu a sadol si za stôl. Kancelária bola prázdna, ventilátor sa stále krútil. Po tomto dobrodružstve mu reálny svet pripadal skľučujúci. Siahol do vrečka a vytiahol fľaštičku s pilulkami, prezeral si ju vo svetle. Áno, je to realita. Zamyslel sa, kedy by sa mohol vrátiť tam dolu. Znova zažiť tú ligotavú fantáziu. Čo vie o Londýne za vojny? Predstavil si Katedrálu svätého Pavla, nezničiteľnú, obklopenú skazou z bombardovania. Povedali mu, že v Regent's Parku boli sutiny zo zbombardovaných domov hlboké tri metre. V lete tam usychala tráva, lebo tehly dolu nemohli zadržiavať vlahu.

Zapol počítač, vyfukal katedrálu do prehľadávača, k tomu nálet a klikol na rýchle vyhľadávanie. Ukázala sa čiernobiele fotografia. Bola na nej skupina ľudí stojacich pri čerstvom kráteri po bombe. *Dav ľudí vo Walbrooku, 2. máj 1941.* Titulok hovoril, že v predchádzajúcu noc prišlo pri bombardovaní o život tisícpäťsto ľudí. Belsey sa zadíval na tváre davu, očakával omráčenie, šok. Niektorí sa však usmievali. Disciplinovane stáli v rade, čakali, až sa budú môcť pozrieť do krátera. Dočítal celý titulok. *Verejnosť si prišla pozrieť Mithrasov chrám, rímsky chrám ležiaci pod Londýnom, odhalený nočným bombardovaním.* Predstavoval si, ako ten chrám v očernetom kráteri vyzeral. Potom si obrázok vytlačil a zložený si ho strčil do vrečka.

Mohol by sa vybrať dolu zajtra. A na najbližšie rande by mal priniesť fľašu šampanského. To by bolo pekné. Potom však dostal lepší nápad.

Fľaštičky s pilulkami odložil do stola, ale potom jednu vybral. Do dlane si vytriasol benzylpiperazin. Ak je už stará, zvetraná, nezabije ho to, no ak je ešte účinná, všetok prach zmizne, oči mu zažiaria a dodá mu to výrečnosť. Vstal a zadíval sa z okna. Prichádzala nočná služba. Boli opálení, ale nikto sa netváril ktovieako nadšene. Ako hustla večerná tma, zovšadiaľ sa začali ozývať sirény. Londýn nervóznel od nesplnených sľubov.

Nočná služba, čo znamená, že sa chýli k ôsmej.

Na toalete sa oholil. Opuch opadol, čo bolo na rande vhodnejšie, hoci menej hrdinské. Zabehnúť domov už nemal čas, nie že by ho to tam nejako vábilo. Jeho domovom bol momentálne schátraný hotel President na Caledonian Road. Dohoda znela na chvíľu, kým si nenájde byt, a tá chvíľa sa už

pretiahla na šesť mesiacov. Znamenalo to, že môže platiť každý týždeň a nemusí sa starať o mydlo. Na toalete sa nezdržal dlhšie, než bolo nevyhnutné. Oholil sa, osprchoval, nastriekal si na tvár vodu po holení Calvin Klein a zozadu zásuvky stola si vzal škatuľku prezervatívov.

Keď odchádzal, zbadal Kirsty Craikovou. Sedela sama v kantíne. Všetky žalúzie boli posťahované. Belsey zastal. Bodla ho vlna, keď si spomenul na kryt, a stále akosi nemohol uveriť, že sa opäť zjavila v jeho živote. Znova si oprášil oblek.

„Prvý deň a už ťaháš nadčas?“

Trocha unavene naňho pozrela, nie nevďačná za toto vyrušenie. Pred sebou mala osobné spisy detektívov.

„Len si chcem trocha posedieť pred cestou domov. Tu dolu je chladnejšie.“

„Kde bývaš?“

„V Kentish Towne.“

„Dobrá štvrť.“

Prikývla a zadívala sa naňho s výrazom, ktorý si pamätal – hlbavý, nerozhodný. „Mali by sme sa porozprávať?“ spýtala sa.

„Sme v pohode, nie? Si nová seržantka. Videl som ťa v akcii a si dobrá. Profesionálne, tak to myslím. Už sa na to teším.“

Usmiala sa a potom jej úsmev zmäkol.

„Si v obmedzenom režime.“ Belsey prikývol. Takže si pozrela jeho papiere. Čo si predstavovala, keď to o ňom čítala?

„Ako ti to padne?“ spýtala sa.

„Obmedzujúce.“ Bol zvedavý, čo ešte jej o ňom povedali, predstavil si jej tvár, keď ju pred ním varovali: *Sú s ním len patálie!* „Ale ide to. Lepšie, než som si myslel. No keď ma bude

chcieť naspäť služba naplno, som pripravený. Obmedzená služba, to je čosi ako pomocná stráž v komunite.“

„Mohol by si chodiť do škôl poučať deti.“ Usmiala sa.

„Rád by som chodil do škôl a poučal deti.“

„Myslím, že teba by do školy nikto neposlal, Nick.“

Nespúšťala z neho pohľad, o niečom rozmýšľala. Stará láska je zvláštny výraz, pomyslel si. Možno je to práve v tom. A ešte to komplikuje spôsob, ktorým do spomienok zasahuje fantázia. Bývali si sympatickí. To bol ten problém, hoci logika toho všetkého mu stále unikala.

„Musí to byť pre teba zvláštne,“ prehodila.

„Zvláštne pre nás oboch, ale v živote sú aj zvláštnejšie veci. Minulý mesiac som bol svedkom scény, keď sa ktosi vlámал do operačky veterinára a predávkoval sa euthasolom. Ležal tam vystretý na operačnom stole. No spolu sa nám pracuje dobre, veď vieš. Vrável som, že ťa rýchlo povýšia.“

Chcel odísť, prv než sa rozhovor dostane hlbšie. No prevapila ho.

„Kde by sa tu v okolí dalo niečo takto neskoro zahryznúť? Tmavý rum a suché pražené arašidy – to bývala tvoja obľúbená večera, ak si dobre pamätám.“

Neskorá hodina jej zmenila svit v očiach na nečitateľný. Oči dobrého detektíva, ťažko z nich niečo vyčítať. No výzva bola celkom jasná. A padla by mu celkom príjemne. Veď ešte bude čas, pomyslel si. Ak to má ísť takto.

„Choď do La Traviaty na hlavnej ulici. Je to tam lepšie, než ako to vyzerá. Alebo skús Carluccio's. Nočnú Indiu vynechaj. Môžeš mi veriť.“ Znova sa usmial, ale neponúkol sa za spoločníka.

Vrhla svoj detektívny pohľad na jeho oblek a čerstvo oholenú tvár. Cítil, ako zaváňa Calvinom Kleinom.

„Máš rande.“

„Len priateľské stretnutie.“

„V poriadku, Nick. Tak na to stretnutie s priateľkou nemeškaj.“ Obrátila sa k papierom, ale nie dosť rýchlo, takže postrehol, ako sa začervenala.

„Uvidíme sa zajtra ráno. Pekne začerstva na lupičov v knižnici.“

Odišiel trochu pobavený, že pocítil miernu ľútosť. Vtom mu zazvonil mobil a všetky ostatné myšlienky odleteli – *Som na ceste*, tri bozky.

Jemma, píše sa s J, ako sa mu predstavila v miestnosti pre zadržaných. Nieкто, kto je stelesnením budúcnosti. Na úvod jej napísal: „Tri gramy kokaínu si vzala ako politický protest? Aké zábavné to malo byť?“ Tretie rande, tri bozky. Je čas pustiť sa do uskutočňovania plánu.

Zašiel do kvetinárstva pri stanici metra Belsize Park a kúpil kyticu klinčekov s krémovými lupeňmi a karmínovými okrajmi. V Co-ope mali iba narodeninové sviečky, no bolo to lepšie než nič. Kúpil škatuľu s dvadsiatimi. Do baterky kúpil nové batérie a zaplatil desať pencí za extra veľké nákupné vrecko, do ktorého všetko ukryl. Zaskočil do Haverstock Arms, kde si objednal dva poháre cavy, vypil ich a poháre uložil do vrečka k baterke a kvetom.

Jemma s J mala dvadsaťdva rokov – študentka výtvarného umenia, tequilové dievča a aktívne v politických protestoch. Tri ušľachtilé veci ako zabiť čas. Páčilo by sa jej to. Lepšie by ho spoznala. A ušetrilo by mu to rozpaky z vysvetľovania, ako

momentálne býva. Doteraz bol v klube, kde viac rás pracovala, zaplatil za spoločnú večeru a minulý víkend ho pozvala na pár pohárikov zadarmo do galérie. Čas na posteľ ešte neprišiel. Poprosila ho, aby jej dal nazrieť do svojho života, možno v mylnej viere, že detektívi sú zahalení akýmsi čarom. Iným, než o sebe rozširujú. Ukáže jej svoje umenie.

4

JEMMA ČAKALA PRED STANICOU METRA BELSIZE PARK, OBLEČená do horúčavy – odstrihnuté šortky, top a sandále, veľké slnečné okuliare, ktoré jej prichytávali dlhé čierne vlasy.

„Čo je v tom vrecku?“ spýtala sa.

„Prekvapenie.“

„Zaskočíme na kávu?“

Sadli si na chvíľu do Costa Coffee, kde bola vzadu striedka v tvare vežičky, a pustili sa do rozhovoru o tom, čo po tie dni robia – on o bankových lupičoch, ktorých chytil, o zločineckých ríšach, ktoré zničil, ona o svojej práci, o šupáckych chlapoch v klube, kde pracuje, o umeleckom diele z Lega a sklených črepín, na ktorom pracuje. Mala ironické oči s mascarou a úsmev, ktorý prezrádzal, že tá irónia im nie je prirodzená. Boli vzrušujúce a preňho primladé.

„Jemma, chceš zažiť dobrodružstvo?“

„Hm.“

„Chcem ti niečo ukázať.“

Vzal ju za ruku. Vyšli z kaviarne a zabočili do uličky vedľa nej. Viedol ju ku krytu.

V rozpakoch naňho pozrela. „Čo je to?“

„Vesmírna loď.“ Nasmeroval ju k vystrihnutému otvoru v plote a k stoličke, ktorá ešte vždy stála pod oknom. „Vieš dobre liezť?“

„Jasné.“ Prehodila si kabelku na druhú stranu a vliezla dnu. Zdalo sa, že je to pre ňu ľahké. „Čo je to tu, preboha?“ spýtala sa znútra.

„Tu bývam,“ odvetil Belsey a zoskočil vedľa nej.

„Žartuješ.“

„Jasné, že žartujem.“ Podal jej baterku namierenú na schody. „Výťah nefunguje.“

„Čo je tam dolu?“

„Príšery.“

Schádzala dolu prvá.

„Smieme tu byť?“

„Pravdaže. Preto to tu udržiujú v takej čistote a dobre osvetlené.“

Prekročil panel z vlnitého plechu s nápisom ZÁKAZ VSTUPU a Belsey ju nasmeroval do miestnosti správcu.

„Choď dnu a zavri oči,“ prikázal jej. Urobila, ako povedal. Pohlol sa za ňou. Zapálil tri narodeninové sviečky, odkvapkávajúcim voskom ich prilepil na správcov stôl, do prázdnej fľaše naranžoval kvety a vedľa zavretej fľaše postavil poháre na šampanské.

„Tak – môžeš otvoriť oči.“

„Och, bože!“ Rozosmiala sa. „Čo to má byť, Nick? Kto tu má narodeniny?“

„My. Poznáme sa presne štyridsaťdva dní.“

„Mám ich sfúknuť a niečo si zaželať?“

„Ty ich sfúkni a želať si budem ja. Skús, či vycítiš, čo si želám.“

Buchla ho päšťou do prs. Sadol si, a kým si to prezerala, nalial do pohárov. Benzylpiperazin zaberá. Cítil sa ako zelektrovaný.

„Sem vodiš všetky dievčatá?“

„Objavil som to až dnes.“

„Čo je to tu?“

„Protiletecký kryt z druhej svetovej vojny.“ Z nocľahárne priniesol súpravu prvej pomoci, jej obsah vysypal na správcov stôl a odskrutkoval fľaštičky – červené, modré, biele. Pilulky, ktoré človeka zväčšia, pilulky, ktoré človeka zmenšia. Znova sa pustil do čítania nálepiek na fľaštičkách – lieky patrili do Lokality 3. Kde je Lokalita 3 a jej osadenstvo?

Jemma si vzala pohár a sadla si mu na kolená. Vytiahla jeden klinček a zastokla si ho do vlasov. Pobožkala ho.

„Oslavujeme nečakané šťastie,“ povedal Belsey. „Mám taký plán, že sa tu zabavíme, a potom vezmeme fľaše hore. Predám ich a zisk si rozdelíme. Odídeš o niekoľko stoviek bohatšia.“

„Len za to, že som sem zišla?“

„Za to, že mi ich pomôžeš vyniesť. Tak to odhadujem.“ Dolial šampanské. Napili sa, znova sa pobožkali a on jej zabľúdil rukou pod rozstrapkaný lem šortiek. Odtiahla sa od neho. Potom sfúkla sviečky.

„No prosím!“

Znova zavládla zamatová tma. Topili sa v nej. Belsey nahmatal zapalovač a čakal. Na rozkroku pocítil ruku. Potom sa stiahla. O niekoľko sekúnd sa ďaleko v nocľahárni zjavil lúč baterky. Bola to Jemma.

„Veľa šťastia k našim narodeninám,“ vyspevovala.

Belsey vstal, nahmatával si cestu ku vchodu do nocľahárne a díval sa, ako si Jemma prezerá lôžka a debny s nápojmi. Potom vypla baterku.

„Počuješ niečo?“ spýtala sa.

„Ty si niečo počula?“

„Neviem. Kam to všetko vedie?“

„Nikam.“ Vrátil sa k stolu, zapálil sviečku, otvoril zvyšné súpravy s prvou pomocou a ich obsah si pchal do vreciek. Bol nesvoj.

„Jemma?“

„No?“

„Buď opatrná.“

„Prečo?“

„Môžeš si tu zlomiť nohu a neviem, ako by dostali dolu schodmi sanitku.“

Zachichotala sa. Dopil svoje šampanské. Potom začul mužské vyspevovanie. Bolo nezreteľné. Belsey si pomyslel, že sa mu to marí.

„Jemma?“

„Nick? Si to ty?“

Narodeninová sviečka zablikala. Belsey sa rozhlíadal. V zadnej časti nocľahárne čosi meravo zaškrípalo.

„Vydrž Jemma. Zostaň, kde si.“

Belsey vzal sviečku a vošiel do nocľahárne. V mihotavom svite poskakovali lôžka. Po Jemme ani stopy. Rátal s tým, že naňho z tmy vyskočí. To by bola klasika. Nevyskočila.

„Si v poriadku?“ zavolať a jeho hlas zaznel, akoby tam bol sám.

Belsey obišiel nocľaháreň a vrátil sa k špirálovému schodisku. Bol by však počul, keby sa vracala týmto smerom.

Zavolať hore schodmi, potom sa vrátil do miestnosti správcu, dal si do vrečka škatuľku so sviečkami a znova sa vydal do nocľahárne. Sviečky mu boli nanič. Použil svetlo z iPhoneu. Prešiel popri debnách so šampanským. Vari jej stúplo víno do hlavy natoľko, že spadla? Možno už mala niečo v sebe, keď sa stretli. Na konci nocľahárne zbadal, že jedno lôžko je odťahnuté krížom a za ním boli ďalšie dvere von. Natreli ich a nedávno násilím otvorili. Drevo okolo zámky bolo rozštiepené. Prešiel nimi do úzkej tehlovej chodby. Tá po niekoľkých metroch prudko odbočovala doľava a on sa ocitol na začiatku nízkeho zaobleného tunela, ktorý sa ťahal, kam až dovidel.

„Jemma!“

Behom sa pustil do tunela. Po tridsiatich sekundách zbadal čosi na zemi a nočná mora o čosi skonkrétnela. Bola to Jemmina kabelka, na jednom konci mala odtrhnutý remeň, no peňaženka s flitrami bola stále v nej. Mobil nie – ale ten jej nahmatal v zadnom vrecku šortiek. Belsey sa započúval do ticha, ktoré malo zrazu iný nádych. Pohl sa ďalej s kabelkou v ruke.

Tunel zrejme viedol ku vchodu do ďalšieho krytu. Bol vysoký iba natoľko, aby v ňom mohol vzpriamene stáť. Belsey počul, ako mu búši tep. Nič iné nepočul. Napoly kráčať, napoly bežať, nakoľko mu to úzky priestor medzi zaoblenými stenami dovoľoval. Ťahali sa tam stopy, ako keby tadial niekto niečo vliekol. Sledoval ich, svetliac si svetlom z mobilu. Po desiatich minútach vedel, že zašiel dosť ďaleko, aby sa dostal k druhému vchodu. Šiel však ďalej. Tušil, ani sám nevediac prečo, že smeruje na juh pod Haverstock Hill, pod Chalk Farm. Počul dunenie vlakov metra. Nič. Vždy po sto metroch

bola za drôtenou mriežkou žiarovka, ale ani jedna nesvietila. Nič, nijaké zabezpečenie.

„Jemmal!“

Na remeni kabelky urobil slučku, zviazal ju a kabelku si prehodil cez plece. Šiel ďalších dvadsať minút. Ak bolo jeho tušenie správne, že smeruje na juh, mal by byť už pod Camdenom, prechádzať popod natrieskané krčmy a tinedžerských turistov, popod kanál a trhové stánky. Napokon došiel k rázcestiu v tvare T. Doľava sa ťahal rovnaký tunel, akým šiel dosiaľ. Bolo to čoraz zložitejšie, obyčajný tunel sa menil na bludisko. Pomyslel si, či by ako stopu nemal za sebou zanechávať fľaštičky s liekmi. Znova zavolať na Jemmu. Hľadal dookola nejaké známky, či tadiaľ niekto neprešiel. Na betóne boli červenou farbou napísané slová: *Len pre držiteľov priepustky*.

Čudné. No aj sľubné – pocit, že aspoň *niekam* smeruje. Šiel ďalej. Priamy smer mu dodával silu. Po chvíli pozrel na displej mobilu a zbadal, že na baterke ostáva už len jedna čiarka. Bolo 21.20. Ide už tridsaťpäť minút. Nemá jedlo ani vodu. Má iba kopu drog. Chcel ušetriť baterku v mobile pre prípad, že by musel zavolať pomoc, keby uviazol niekde pri zablokovanom výpuste a nazeral von na svet. Namiesto mobilu zapálil blednú sviečku. V jej svite vyzerali tunely inak, nie celkom ako vytvorené ľudskou rukou, jeho cesta mu pripadala, akoby viedla von z ľudského sveta.

Belsey si predstavil, aké by to bolo pre niekoho, kto by tu niekoho vliekol alebo nútil ísť ďalej. A či sú tu miesta, kde by mohli uviaznuť. Zrazu ho pochytila klaustrofóbia. Vtom zbadal čosi na zemi pred sebou. Podišiel bližšie. Bol to skladací

bicykel s oškretou farbou. Nad ním bol rebrík. Nadvihol sviečku a uvidel hranatú tehlovú šachtu.

Pustil sa na labilný výstup po rebríku. V jednej ruke mu kvapkala sviečka a napokon hlavou narazil do spodku železného príklopu. V mdlom svite si ho pozrel. Bol kúsok nadvihnutý a podopretý rukoväťou skrutkovača. Belsey príklop podvihol, zaprel sa doň plecom, preliezol von a odkotúľal sa. Skrutkovač spadol dolu a príklop sa pribuchol.

Závan zahasil sviečku a Belsey šľukol zapalovačom. Ležal na dlážke nevelkej kancelárie. Na stole pri stene bolo vybavenie – reproduktor, kazetový prehrávač, písací stroj. Pred stolom stálo otočné kreslo. Bol tam sám.

Zapalovač sa rozpaľoval. Belsey ho zhasol, potom zapálil ďalšiu sviečku a vstal.

Von viedli jedny dvere s kovovou ceduľkou: *Do situačnej miestnosti*. Belsey skúsil kľučku. Zamknuté. Ťukol do vypínača pri dverách. Nič. Už vedel, čo objaví. Vrátil sa k poklopu v dlážke. Nebola na ňom nijaká rukoväť. Skúsil ho podobrať kľúčom, ale poklop sa ani nepohol.

Postavil sviečku na stôl. Z celej sily kopol pod kľučku dverí situačnej miestnosti. Ani tie sa nepohli. Tresol do nich stoličkou a potom ňou tlkol do poklopu v dlážke. Zbytočne.

Postavil stoličku späť k stolu a sadol si.

Okrem kazetového prehrávača a sivého elektrického písacieho stroja boli na stole ešte dva strieborné mikrofóny, ktoré vyzerali ako antény, stolová lampa a sklený popolník na knihe v tvrdej väzbe. Popolník bol čistý. Reproduktor stál v kúte. Na stene bolo čosi, čo vyzeralo ako skrinka s poistkami, a na nej z každej strany staromódne telefónne slúchadlo, jedno čierne,

druhé červené. Na skrinke boli štyri spínače označené Útok, Záplava, Požiar, Chemické. Štyri možnosti.

Obyčajné okrúhle nástenné hodiny ukazovali trištvrte na štyri. Pod nimi visel kalendár otvorený na novembri a dni preškrtané po piatok jedenásteho. Belsey ho sňal z klinca a prevrátil dopredu. Rok 1983. Zavesil ho späť.

Vzal červený telefón a priložil si ho k uchu. Nijaký tón.

„Haló,“ povedal. Zvuk vlastného hlasu sa mu v tej malej zamknutej miestnosti nepáčil. Prezrel si núdzové spínače. Útok bol vysunutý dohora. Šťukol ním dolu, potom zasa hore. Skúsil Záplava a predstavil si, že niekde vypukne panika.

Odložil popolník a vzal spod neho knihu: *Sprievodca po stojacich kameňoch vo Wiltshire*. Bola to stará kniha v tvrdej väzbe s čiernobielymi ilustráciami. Predstavil si, ako tu dolu niekto cez vojnu sedí a pripomína si, ako vyzerá svet hore. Ako rozmyšľa o záhadách, ktoré ľudstvo pripravilo, kým ich samo nezničí. Čítanie ako na opustenom ostrove. Bez jedla by tu prežil štrnásť dní, ale bez vody iba tri-štyri. Dosť času, aby sa oboznámil so záhadami vo Wiltshire. Vybral tabak a papieriky, ušúľal si cigaretu a potom si spomenul na kyslík a cigaretu odložil.

Teda tak.

Zamyslel sa nad situáciou, ktorá nastane, ak sa nevráti. Na policajnej stanici nájdu jeho auto. Posledným svedkom bude Kirsty Craiková: *Myslím, že mal rande. Razil vodou po holení... To sotva spustí prehľadávanie miestnych protileteckých krytov. Možno si pozrú kamery, uvidia, ako on a Jemma vchádzajú do uličky. Potom niekto zopakuje rozpaky, ktoré vyslovil on: ale to nikam nevedie. Čo je to za budovu? Potom ten policajt odíde, zmizne...*

Prehľadal Jemminu kabelku. Peňaženka s kreditnými kartami, karta na hromadnú dopravu, univerzitný preukaz, pár drobných a kľúče. Peňaženku a kľúče si dal do saka. Predstavil si, aké by bolo pekné, keby sa odniekiaľ vynorila, keby mohla spustiť poplach. Ktovie, či aj ona niekde neuviazla vo vlastnej bubline z osemdesiatych rokov minulého storočia a či aj ona nešfuká spínačmi. Pochovaná zaživa.

Potom sa prebudili krysy. Počul, ako behajú po druhej strane stropu. Zdalo sa, že sú statné – jeho jediní spoločníci, chystajú sa strhať mu mäso z kostí. Vyliezol na stôl a so zvyškom benzínu v zapalovači skúmal strop. Bol z drevených panelov, ale jeden vyzeral inak. Bol obrúbený tenkými čiernymi pásmi, kde okolo okrajov presakovala tekutina. Vzal stolovú lampu a tresol ňou do dreveného panela. Zaznelo to duto, zhnilo. Obrátil lampu, tresol do dreva jej spodkom a do tváre mu vystrekol prúd špinavej vody. Odskočil a spadol zo stola.

Udrel si plece, ale väčšmi ho znepokojil ten nečistý prúd. Po stene zbehla krysa. Naplo ho na vracanie a čakal. Keď čierny prúd odtiekol, vyškríabal sa späť na stôl.

Stropný panel bol pokrútený. Belsey ho vytrhol a vytiahol sa hore.

Chvíľu ležal na vlhkej dlážke. Dolu v miestnosti nechal zapalovač, sviečky a Jemminu kabelku. Vo vreckách mal jej peňaženku, kľúče, fľaštičky s liekmi a svoj mobil. Display osvetlil zaplavenú chodbu. Po stenách sa ťahali kaskády suchej, žltkastej, pluzgierovej hniloby. Veraje z plastu boli preliačené, ako by napoly roztavené. Belsey vstal. Do nosa mu vrazili sírnaté výpary a pach mokrého hnijúceho dreva. Chytil si nos a zakryl ústa. Po topánkach mu lenivo poskakovali odrazy vody.

Prešiel cez pokrútené veraje, vyhol sa visiacim drôtom a rúre obalenej azbestom.

Bočnými dverami sa vchádzalo do miestností s roztrieskaným porcelánom – záchodové misy, sprchové kachličky. Zrazu sa všetko ponorilo do tmy. Belsey postláčal všetky gombíky na mobile, no batéria bola vybitá. A je to tu, pomyslel si – večná tma. No nie celkom. O niekoľko metrov pred sebou zbadal hore nezreteľný sivý svit. Prešiel k nemu a zdvihol hlavu. Svetlo sa predieralo odkiaľsi nad ním. Hmatal po stenách, až hánkami narazil na lepkavý kov rebríka.

Zúfalstvo mu dodalo nové sily. Vyliezol na neveľkú plošinu, bol to akýsi výstupok so zábradlím a na jeho druhom konci boli betónové schody. Krútili sa dohora vyše desať poschodí, no Belsey po nich rýchlo vystupoval, poháňalo ho vedomie, že smeruje hore, von. Došiel k masívnym dreveným dverám. Keď ich potisol, trochu sa otvorili. Niečo ich blokovalo. Belsey sa do nich zaprel a dvere aj prekážka sa odsunuli natoľko, že sa cez štrbinu mohol pretisnúť. Ocitol sa v malej miestnosti s potrebami na upratovanie. Za ňou bola zeleno ožiarená chodba od svetla na núdzovom východe. Kľakol si a pocítil suchý koberec. Premkol ho blažený pocit, zdalo sa, že nedávno tu niekto bol. Obzrel sa na dvere, z ktorých vyšiel. Tou prekážkou bola skriňa a nápisom: *Upratovači*. Kam sa to dostal?

Chodba viedla do kancelárie s kvetom v črepníku a počítačom. Belsey vošiel dnu a zapol počítač. Potom zbadal za dverami vozík s knihami. Vzal paperback s lesklou laminovanou obálkou – *Zvedenie slúžky*. Vnútri bol prilepený žltý štítok knižnice St Pancras.

To má byť žart? pomyslel si. Vrátil sa na chodbu a vydal sa smerom k požiarnemu východu, ako ukazovali šípky. Vyšiel po ďalších schodoch a ocitol sa za výdajným pultom. V prítomí tam čakali police a monitory počítačov. Za širokými oknami vpravo sa dvíhala k nebu stanica St Pancras, rozprávková ako vždy, obklopená odkliatym ruchom na King's Cross. Na západ a na východ prúdila večerná premávka. Strávil tu nejednu príjemnú hodinu, obdivoval ten sivý výhľad, listoval v športových časopisoch a dokonca sa usiloval vzdelávať klasikmi. Mal pocit, akoby jeho telo bolo natiahnuté medzi známym svetom a svetom, z ktorého sa vynoril. King's Cross ho iba pomaly, detail po detaile, presviedčal, že je v tom známom svete.

Rukami zanechal šmuhy na miestach, ktorých sa dotýkal. Čupol si, aby si videl tvár na monitore počítača a aj jej silueta vyzerala zničená. Prihľadil si vlasy a pocítil, že ich má vlhké od špinavej vody.

Hlavný východ z knižnice bol zamknutý. Našiel bočné dvere a potlačil dolu žrd' núdzového otvárania, aby ich otvoril. Rozozvučal sa alarm. Vyšiel na chodník a teplý vzduch mu pripadal neveriteľne čerstvý. Pohľadom si premeral budovu, z ktorej vyšiel. Knižnica zaberala spodok desaťposchodovej kancelárskej budovy, kde boli všetky oddelenia mestskej rady – od čistenia ulíc po ničenie škodcov. V susedstve bola strohá moderná prístavba starej radnice. Staromódny betón s olovenými pásmi mu teraz pripadal vojenský. Uvedomil si, že to malo odjakživa vojenský vzhľad.

Prešiel cez cestu a z autobusovej zastávky uvidel, ako sa zjavil mladý strážnik v žltom kabátci. Pozrel na otvorené dvere a pohľadom prebehol ulicu. Bolo 22.39. Belsey strávil pod

zemou dve hodiny. Pripadalo mu to tri razy tak dlho. Vrátiť sa pešo späť k hampsteadskej policajnej stanici mu zaberie štyridsaťpäť minút, ale taxíkom nechcel ísť. Ten inštinkt bol sám osebe budíčkom, úvodom do novej, komplikovanej situácie. Nepotreboval svedka, niekoho, kto vyhlási: „Áno, v tom čase som ho tam videl, bol celý zničený.“ Ale svedka čoho?

Vykročil. Ešte mu zostávala energia. Benzylpiperazin ešte účinkoval. Upokojoval si myseľ, chcel si všetko prebrať poporiadku.

Existuje nejaká možnosť, že by sa Jemma bola dostala von, že jej nič nehrozí a je medzi ľuďmi pod oblohou? Hľadal nejakú nitku nádeje, bral to zo všetkých možných hľadísk. Potľapkal rukou po Jemminej peňaženke vo vrecku a spomenul si na roztrhnutý remeň jej kabelky. Znova mu pred očami vyskočilo BMW, ktoré sa mu vrátilo do života, muž, čo z neho vyskočil a natiahol si kapucňu.

5

CEZ CAMDEN SA VYBRAL SPÄŤ DO BELSIZE PARKU. VŠADE BOLI ešte davy ľudí. Držal sa na pokojnejšej strane ulice. Už sa pomaly zatváralo, sotva ho tu niekto pozná. Prišiel na benzínovú pumpu na vrchole Hampstead Hill a kúpil si lacnú baterku. Nechcel použiť kreditnú kartu, nechcel zanechať stopy. Odvrátil sa od kamery, z Jemminej peňaženky vybral pokrčenú päťlibrovku a tou zaplatil. Necítil sa pritom ktovieako.

V okolí veží protiletECKÝCH krytov v Belsize nezbadal nijaké stopy, nič, čo by nasvedčovalo, že by sa Jemma dostala hore, alebo že by ju vyniesli cestou, ktorou zišli dolu. Belsey prečesal burinu a znova cez okno vliezol dnu. Dostal sa na vrchol schodiska a zavolať.

Znova dolu schodmi. Zatúžil po silnej baterke namiesto toho aušusu, čo predávajú na pumpe. No aj v jeho žltkastom svite videl, že správcova miestnosť je taká, ako keď z nej odišiel – fľaša šampanského, poháre, klinčky. Zmocnil sa ho príval hnevu, čo ho prekvapilo. Hlupaňa, že takto odišla. A on hlupák. Do akej šlamastiky sa to dostal preto, že sa chcel dotýkať študentky umenia. Prešiel popri lôžkach a potom cez skryté dvere do tunela, kde našiel jej kabelku. Kľakol si a hľadal

odtlačky obuvi alebo krv. V duchu sa modlil spôsobom, akým sa vedia modliť iba detektívi. Sadol si chrbtom ku klenutej stene. Všetka energia bola preč.

„Jemma!“ zajačal. Zavrel oči. Po piatich minútach sa vrátil ku schodom.

Vyškriabal sa von z veže, vzal sekerku a kliešte. K plotu prisunul splesnetú skrinku, aby zakryl vystrihaný otvor. Najbližšou zastávkou je preňho teraz Jemmin byt, pre každý prípad. To však znamenalo zavolať na stanicu a požiadať o jej adresu z protokolu o výsluchu. Alebo si po ňu zájsť.

Na stanici bolo rušno, ako už v letné noci býva, celý pre zadržaných plné, policajti roztržití. Na chodbe čakala partia mužov v plavkách, s uterákmi a zakrvavenými tvármi a pri nich rad zamračených Kórejcov s taškami plnými pašovaných dévedeciek. Na prízemí sa vznášal pach zvratkov. Belsey odniesol veci do skladu a šiel hore.

Vošiel do kancelárie a hneď zasa von. Pohľad na Roba Trappinga ho zastihol nepripraveného. Zmocnil sa ho rozpačitý pocit – chcel sa tváriť normálne, no pod tým bolo vedomie priestupkov, ktorých sa dopustil. Vyzliekol si zašpinené sako. S nohavicami sa nedalo robiť nič. Presvedčil sa, či je v nich bezpečne skrytá Jemmina peňaženka, a vrátil sa do kancelárie. Rob zdvihol hlavu a opatrne sa usmial.

„Čo je, kamarát? Vyzeráš nesvoj. Kde si bol?“

Belsey si sadol k svojmu stolu.

„V podzemí.“

Trapping sa usmial. „Bol si u Skinnera. Pil si.“

Belsey sa zadíval na jeho úsmev.

„Pil som, to je fakt.“

„Čo si ma nezavolať?“ prehodil Trapping.

„Bolo to narýchlo.“ Belsey žmurkol. Trapping pokrútil hlavou. Belsey zažal na svojom stole lampu, dal nabíjať mobil a pozrel sa, či nemá nejaké správy. Nemal žiadne. Skúsil zavolať na Jemmin mobil, ale preplo sa to na odkazovač. Mobil vypol. Jemminu kabelku dal do zásuvky stola, zamyslel sa, čo s ňou, a potom si priniesol hlásenia z večera. Trestných činov bolo dosť. Nikde však nič o mladej žene zodpovedajúcej Jemminmu opisu.

Čo vie o knižnici St Pancras? Sedel pri stole a vycítil ťaživú zhodu okolností. Vzal si hlásenia o knižnici St Pancras, ktoré mu dala Kirsty Craiková. Došlo k trom údajným vlámaniam – posledné pred dvoma dňami, predtým pred ôsmimi dňami a pred desiatimi dňami. Niektoré zakaždým spustil alarm pri východe, keď odchádzal. Nebolo jasné, ako sa dostal dnu, no Belsey si povedal, že už sa to objasňuje. Muž, ktorého prenasledoval popoludní, mu ukázal cestu dolu a Belsey si bol viac-menej istý, že práve on vychádza cez knižnicu. A práve on má teraz Jemmu. Ak jeho podozrivý vchádza a vychádza cez bunker, von musí existovať ľahšia cesta, priamočiarejšia než prebiť sa cez strop. Možno cez tie zamknuté dvere – cez tie označené *Do situačnej miestnosti*, nech už je to čokoľvek.

Čo to má všetko znamenať?

Trapping sa balil.

„Zasa budeš spať pod stolom?“ spýtal sa Belseyho. V ruke držal sako, vrečko s japonským jedlom a zopár pašovaných dévedečiek.

„Ráno to ušetrí čas.“

Keď odišiel, Belsey znova vyfukal Jemmin mobil, zaváhal, kým poslal správu, no potom usúdil, že ak bude niekto kontrolovať jej volania, aj tak naňho prídu.

„Zavolaj mi,“ povedal. „Daj mi vedieť, či si v poriadku.“

Vyprázdnil si vrecká. Liečivá zakryli všetky papiere. Spolu jedenásť fľaštičiek a zopár balíčkov vo fóliách s označením *Na vnútorné použitie*. Roztrhol fóliu. Vnútri bola plastová palička s hručkou, ako bývajú paličky s vatou, a na paličke nápis: *1 200 mcg fentanyl citrate*.

Vo vreckách mu chýbalo jediné – jeho policajný odznak.

Znova si ich prekutral, tentoraz dôkladnejšie. Pozrel do stola. Vzal si ho so sebou? Samozrejme. Bol preč. Predstavil si, ako zapadá do starého bahna a slizu. Momentálne to síce nebol jeho najväčší problém, ale jeho dôsledky sa dostavia najskôr. Aké stopy tam ešte zanechal? Veľa odtlačkov, poháre na šampanské, kvety, škatuľu narodeninových sviečok.

Musí si premyslieť, ako na to.

Osprchoval sa a v skrinke našiel rezervnú košelu a čisté tenisky. Prehľadal Trappingov stôl, či kolega nedostal niečo, čo by súviselo s Jemmou alebo s tunelmi. Boli tam iba požiadavky od Kirsty, maličkosti, na ktoré Trapping reagoval nevidane starostlivo a pozorne. Zamiloval sa. Veľa šťastia. Pokladal fľaštičky do zásuvky stola a nafukal Jemmino meno do Národnej policajnej databázy. Vyskočili údaje, ktoré tam vniesol sám: Jemma Stevensová, narodená 5. 2. 1991, zadržaná za prechovávanie nedovolenej látky 1. mája 2013. Domáca adresa Kynaston Road 34, N16. Zatýkajúci príslušník: detektív Nick Belsey.

Vzal si zo saka jej kľúče. Do polnoci chýbalo štvrt hodiny.

6

JEMMA SA DELILA O BÝVANIE S ĎALŠÍMI ĽUĎMI V SCHÁTRANOM dome na hranici Stoke Newingtonu a Stamford Hillu medzi kaviarňami, kde podávali organickú kávu, a ortodoxnými synagógami. Belsey pred ním zaparkoval. Nikde v dome sa ne-svietilo. Prišiel ku vchodu a nazrel cez otvor na poštu. Špinavá chodba – jedny mužské tenisky a veľa dámskej obuvi. Nijaké sandále. Vošiel dnu.

Na prízemí bola chodba s obývačkou vľavo. Pach marišky a zvetraného piva. Belsey nazrel do obývačky. Na pohovke chrápal chalan. Na konferenčnom stolíku stáli od kraja po kraj plechovky od piva. Prešiel po chodbe ďalej k dverám na konci, otvoril ich a zbadal spiacu blondínku. Všetci zaľahli skoro. Musel to byť veľký víkend. Hmlisto sa na tú blondínku pamätal z klubu Euphoria, kde pracovala Jemma. Ďalšie tequilové dievča. Lotyška. Ležala krížom cez posteľ, chudou rukou si odhrnula z nahého tela perinu. Belsey ticho zatvoril.

Vyšiel na prvé poschodie a skúsil dvere pri malej kúpeľni. Viedli do ďalšej spálne. Na stenách a dlážke malby a sochy. Fotografie Jemmy s priateľmi, portfólio a veľa šatstva a všelijakých papierov. Vošiel dnu. Cítil Jemmu. Na toaletnom stolíku

pohádzaný mejkap, na dlážke kôpka bielizne. Takže napokon sa dostal až do jej spálne. Našiel vreckovku, z kľučky zotrel svoje odtlačky a nechal si ju na ruke. Zbytočné gesto – už tam všade zanechal svoju DNA. Na nočnom stolíku papierik s poznámkou *Belsize Park, 8*. Vzal ho. Nad posteľou visel kalendár s vyznačením, kedy má pracovné zmeny. Nikde ani zmienky o ich rande. Do práce mala ísť až pozajtra večer.

Vrátil sa do obývačky a sklonil sa k tvári späča. Aj jeho spoznal. Robil barmana v Euphorii. Belseyho niekoľko ráz obslúžil. Novozélandan, dobre stavaný, pripravil mu dobré mójito. Zrejme zopár aj pre seba. Dym a zvetrané pivo – nastala rýchla reakcia. Zemský povrch je šíry a rôznorodý, ale niet na ňom ani stopy po tom jedinom, čo hľadá. Po tom, čo stratil v podzemí. Zišiel dolu ku vchodu, vyšiel von a ticho za sebou zavrel.

Vrátil sa na hampsteadskú policajnú stanicu a stále mu chodil po rozume ten bláznivý šofér. Bol si čoraz istejší, že práve on je ten jeho podozrivý. Bol to jediný človek, ktorý nejako súvisel s krytom a tunelmi. Tmavosivá mikina. A niekto sa vlámал do nocľahárne, naolejoval pánty, udomácnil sa tam. Našiel si pekné hniezdočko pre prípad, že by ho prenasledovala polícia.

Na policajnej stanici už panoval väčší pokoj. Belsey začal v kancelárii a pustil sa do overovania. BMW ukradli spred majiteľovho domu v NW6 a ohlásili to v piatok 7. júna o štvrtjej popoludní. Vyzeralo to tak, že zlodej vzal kľúče spoza vchodových dverí. Výrobcovia áut do nich dávali čoraz dômyselnejšie zariadenia, aby sa nedali naštartovať narýchlo spojením drôtov, a tak sa zlodeji dômyselne uchýľovali k obyčajnej krádeži

kľúčov. Najnovší trend bol pripevniť na udicu silný magnet a prestrčiť ho cez otvor na poštu. Mestský rybolov.

Svedok krádeže neexistoval. Zloděj mal BMW tri dni, kým sa pustil na bláznivú jazdu dolu po Rosslyn Hill. Medzičasom sa do ničoho nezaplietol.

Potom sa Belsey pustil do vyhľadávania, či niektorá krčma Červený lev nehlásila stratu zásob. V systéme nenašiel nič. Lenže záznamy siahali dozadu iba desať rokov.

Potom prešiel k mape mestského obvodu na stene. Sledoval líniu tunela pod Belsize a pod Camdenom ku knižnici na King's Cross. Necelé tri míle. Kam ešte môže viesť?

Našiel telefónne číslo na dvadsaťštyrihodinovú núdzovú službu zariadení camdenskejestskej rady. Ohlásil sa muž tónom človeka, ktorý je platený za to, že bude čakať na telefonát, a je nevelmi nadšený, keď niekto zavolá.

„Viete niečo o bunkri zo studenej vojny pod knižnicou St Pancras?!“

„O čom to?“

„O bunkri.“

„To má byť žart?“

„Nie. Je tam stará komunikačná miestnosť, vybavená na nukleárnu vojnu alebo také niečo.“

„Toto je núdzové volanie pre zariadeniaestskej rady.“

„Komediant.“ Muž zložil. Belsey nakoniec vyfukal *Londýnske hĺbkové protiletcké kryty* a klikol na prvý link. *Vláda začala budovať hĺbkové protiletcké kryty pod Londýnom v roku 1940...*

V prevádzke ich bolo spolu osem. Belsize Park, Camden a Goodge Street v severnom Londýne. Južne od Temže

boli kryty v štvrtiach Clapham South, Clapham Common, Clapham North, Stockwell a Oval. Deviaty na Chancery Lane neuviedli do prevádzky. Ten, čo bol v Katedrále svätého Pavla, nedokončili.

Budovali ich tajne. Práce prebiehali v rozmedzí rokov 1940 až 1942. Dovtedy sa Londýnčania ukrývali počas náletov na nástupiskách metra. Potom bomby zničili stanice Bank a Balham a zabili stodvadsaštyri ľudí, ktorí už boli v podzemí. Vláda usúdila, že treba ísť nižšie.

Nebolo jasné, ako došlo k strhnutiu závoja utajenia. Belsey si predstavoval, že Londýn sa jedného dňa prebudil a našiel ich, akoby vyrástli cez noc ako huby. Pôvodne slúžili štátnym orgánom, no v roku 1944 ich otvorili pre verejnosť. O spojovacích tuneloch nenašiel ani zmienku. Ani o komunikačných miestnostiach z roku 1983. No jedna zmienka ho zaujala:

Vtedy sa hovorilo, že po skončení vojny sa podzemné tunely spoja, aby vzniklo expresné spojenie pod zahltenou severnou linkou a umožnil sa tak rýchly prístup do West Endu a do City, no ako Londýnčania dobre vedia, nikdy z toho nič nebolo.

Niečo z toho ho zaujalo.

Belsey si vytlačil všetko, čo o krytoch našiel – články, webové stránky, úvahy. Spod stola vylovil ošúchaný športový vak, vytriasol z neho zvyšky tabaku a poukladal doň fľaštičky s liečivami, poznámky o krytoch a napokon Jemminu peňaženku. Musí Jemmu nájsť. Keď bude celú noc vysedávať tu na kriminálke, ničomu tým nepomôže.

Nasadol do škodovky a vydal sa okolo Belsize Parku ku camdenskému krytu za Marks & Sparks. Minul Euphoriu na Eversholt Street, kde dav čakal na jednu hodinu po polnoci, keď sa vstupné znižovalo na tri libry. Potom znova okolo Jemminho domu. Nevedel, ako by to mohlo pomôcť. Keď na Stoke Newington Road takmer zrazil cyklistu, rozhodol sa ísť domov.

7

ŠTVRŤ NA DVE, HOTEL PRESIDENT. KEĎ VOŠIEL DNU, NOČNÁ RE-
cepčná Martyna mu kývla hlavou.

„Dlhý deň, Nick. Veľa roboty?“

„Ani nie. A ty?“

„Veľa roboty? Tu?“

Výťahom sa vyviezol do svojej izby na piatom poschodí. Bolo tam prázdno ako zvyčajne, odlupujúca sa omietka a vy-
draté koberce. Momentálny majiteľ žil v Bielorusku a čakal, že
sa to zmení na niečo výnosnejšie. Nemecká webová stránka
si hotel mýlila s hotelom toho istého mena, a keď občas prišla
rodina, jednu noc sklamaná prespala. Martyna pracovala na
tri zmeny a spala za recepčným pultom. Panoval tam pokoj.

Belseyho izba sa potila nad koľajnicami stanice King's
Cross. Celú noc počul vlaky, škripali na koľajniciach, ako keď
niekto brúsi nože. Vyklonil sa z okna a videl na strmý tehlový
múr väznice Pentonville. To mu poskytlo tému na rozmýšľa-
nie. Priviesť sem Jemmu mu zo spätného pohľadu nepripadalo
až také hrozné.

Sadol si na peľasť. Vedľa seba mal o stenu opretý darček od
Jemmy, ktorý mu dala pri prvom stretnutí, puknutú štvorcovú

plaketu a na nej nasprejované *Šľak traf vládu*. Povedali mu, že z kancelárie to má odnieť. Belsey obrátil plaketu nápisom k stene. Skúsil Jemmin mobil, znova bez úspechu. Jej peňaženka vo vaku mu pripadala ako časovaná bomba. Vzal ju, dal ju do zásuvky, potom ju zo zásuvky vybral a odniesol do hotelového suterénu, vošiel do smutných tieňov diskotéky President a zapasoval ju do štrbiny za lavicou.

Keď sa vrátil do izby, otvoril laptop, prihlásil sa na facebook a našiel Jemminu stránku. Hľadal, či tam nie sú jeho fotografie. Nenašiel ani jednu. Ešte desať minút si pozeral fotografie z jej života. Študoval fotografie iných mužov a vedel, že keby prišlo k nejakému vyšetrovaniu, odvrátili by pozornosť od neho. Mal pritom zmiešané pocity.

O druhej laptop odložil, otvoril okno a skontroloval si mobil, či nemá vypnutý zvuk. Noc sa ochladzovala. Vyprázdnil si vrecká a rozložil kus papiera, čo tam mal. Bol na ňom dav ľudí vo Walbrook, ktorý si pozeral rímsky chrám. Belsey ho položil na podobločnicu a zamyslel sa nad cestou, ktorou prešiel, nad starým komunikačným zariadením, nad odpornou člapkanicou. Tam kdesi je jeho policajný odznak. Bude to musieť ohlásiť, vymyslieť si pre novú šéfk a bývalú milenkú nejaké vysvetlenie. *Kde by sa tu v okolí dalo niečo zahryznúť?* Mal ísť s Kirsty. Vtedy sa nad tým ani poriadne nezamyslel, no teraz sa to javilo ako križovatka s nekonečnými dôsledkami. Hrozili siahodlhé opletačky.

Rozmýšľal nad tým a pritom upadol do nepokojného, trhaného spánku. Snívalo sa mu o izbe plnej zariadenia z osemdesiatych rokov minulého storočia – hnedé pohovky okolo oceleového stola v pitevni. Zrazu tam zavládol ruch. Na vozíku

PODZEMNÝ KRYT

priviezli Jemmu Stevensovú, nahú a veľmi bledú. Súdny patológ jej nadvihol pokožku na prsiach, roztvoril hrudník a škodoradostne ukázal Belseymu jej vnútorné orgány, očerneté od špiny a tvrdé ako betón.

8

O ŠIESTEJ RÁNO SA ODVIEZOL SPÄŤ DO BELSIZE PARKU. OBLOHA už bola jasná, s mäkkým citrónovým nádychom, ktorý predpovedal ďalší sparný deň. Vstup do krytu za Costa Coffee bol taký, ako ho zanechal. Opäť vliezol dnu, opäť zavolať.

Potom sa odviezol k Jemminmu domu a cez otvor na poštu zrátal tie isté topánky. Odomkol vchodové dvere a vyšiel po schodoch popri tom istom chrápaní. Vošiel do tmy Jemminej izby a potom sa vrátil dolu.

Späť na policajnú stanicu. Na chodbách vrčali vysávače, niesol sa tam hovor uruguajských upratovačov. Na počítači vyskúšal všetko možné, či nenatrafí na niekoho, kto by sedel na toho chlapa z tunelov – muži, ktorých hľadali pre sexuálne zločiny a únosy, muži, ktorých nedávno prepustili za takéto činy, muži na úteku, podľa všetkého v Londýne. Nič. Nijaké hlásenia z noci, ktoré by s tým súviseli. Dobrá správa bola, že sa nenašli nijaké telá. Potom zbadal hnedú obálku, opretú o monitor.

Bola bez adresy, formát A3. Vzal ju, potriasol ňou a vypadol z nej odznak.

Vyvalil naň oči. Ležal na klávesnici. Zažal stolovú lampu a na imitácii koženého obalu zbadal žltohnedú usadeninu.

Znova preskúmal obálku. Nijaké stopy, nepokrčená, vnútri už nič iné.

Na recepcii sedela pri stole Julia Coatesová a venovala sa manikúre.

„Odkiaľ sa to tu vzalo? Priniesol to niekto?“ spýtal sa a ukázal jej odznak a obálku.

„Áno. Nejaký muž, myslím. Vraj to našiel. Máš šťastie, ty somár. Čo si to stváral?“

„Videla si ho?“

„Ja nie. Bol tu Patrick. Pred niekoľkými hodinami.“

„Môžeš sa pozrieť do služobného denníka?“

Otvorila ho a čítala: „Vrátený odznak a identifikačný preukaz detektíva Belseyho, 4.20. Nálezca meno nechcel nechať.“

„Nič iné?“

„Nie. Prečo? Chceš ponúknuť odmenu?“

„Môžeš prekrútiť pásky dozadu?“

Zamračila sa, na kolieskovej stoličke sa presunula k monitoru kamery. Chvíľu to trvalo. Napokon zachytila záber.

Z vchodu na policajnú stanicu sa vchádzalo do nevelkej miestnosti s pultom krytým plexisklom, vpravo pod tabuľou na oznamy bola lavica a jedna kamera nasmerovaná na výstupok pred plexisklom.

Ukázalo sa, že Patrick klamal. Nebol pri stole – odskočil si na desať sekúnd po šálku čaju. Ten, čo priniesol odznak, zrejme čakal a vedel, kde je kamera, lebo nevstúpil do jej záberu. Obálku nechal na výstupku pred plexisklom. Mal rukavice.

„Zastav to.“

Rukavice. Belsey si spomenul na muža, utekajúceho z auta. Čierne rukavice. Na monitore bolo vidieť, že majú vystužený

povrch, sú na zapínanie a čosi, čo vyzeralo ako bledšie snímateľné konce prstov.

„To sú špeciálne rukavice.“

„Cyklistické,“ povedala Coatesová.

„Alebo horolezecké.“

Belsey sa vrátil hore a znova preskúmal obálku. Zapol počítač a zbadal, že mu prišiel mail. Správa prišla o 4.14 na jeho pracovnú adresu. Od: Ferryman@tempmail.net. Predmet: *Dostal si odznak?*

Belsey správu otvoril. Bola na nej fotografia budovy či skôr bočného múru budovy – betón a okná. Bok kancelárskej budovy. Cez okná nebolo vidieť nijaké podrobnosti, betón bol sivý a flakatý.

Niektó sa celkom ľahko dostal k jeho mailu na webovej stránke policajnej stanice. No prečo by to posielal? Jeho tuneľár si niečo dal, zafungovala jeho násilná logika a počul hlasy, ktoré mu dali zlé pokyny. Znova si prečítal predmet a potom meno Ferryman. Skúsil to spojiť s obrázkom budovy. Záber bol pekný. Zvláštnym spôsobom. Dizajn hlboko vsadených okien sa ako medový plást dvíhal k oblohe a hore vpravo žiarilo odrazené slnko. Má to byť nejaké pozvanie? Kľúč k niečomu?

Vyhľadal si Tempmail. Bola to služba, ktorá poskytovala dočasné emailové adresy, nijaké prihlasovanie, nijaké heslá, celkom anonymné. Obsah sa po štrnástich dňoch zmazáva. Klikol na *Odpovedať* a do riadku predmet naľukal: *Som zvedavý*. Pod to napísal: *Vďaka, pošli viac* a klikol na *Poslať*.

Do systému zadal Ferryman pre prípad, že by to meno vyskočilo v súvislosti s nejakým trestným činom. Nič nenašiel.

Čakal desať minút. Nijaká odpoveď. Mail si vytlačil. Čítal si vytlačené slová a až vtedy si všimol riadok pod fotografiou:

Jemma odkazuje: nenechaj ma tu dolu.

Prišlo mu nevoľno.

Zišiel dolu, znova si vzal sekerku, čelovku, rukavice, nepriestrelnú vestu a pobral sa k autu.

Tentoraz si už nedával záležať, aby bol nenápadný. Zaparkoval pri kaviarni a pustil sa do uličky, vyzbrojený a vystrojený. Rozbúchalo sa mu srdce. Pred krytom stáli dvaja uniformovaní policajti, strážnik Andy Durham a strážnik Ravni Singh, a pri nich muž, v ktorom spoznal barmana z Costy.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Belsey.

„Nieкто sa tu babral s plotom. Čo ty tu tak skoro, Nick?“
V jeho ruke videli nástroje.

„Nemohol som spať. Babral sa a čo ďalej?“

„Plot je prestrihnutý.“

Belsey sa pozrel.

„Tušíš, o čo mohlo ísť?“ spýtal sa Singh.

„Čudné miesto na vlamanie,“ odvetil Belsey.

Zašiel autom ku knižnici St Pancras. Bolo 7.10. Knižnica bola zavretá. Obišiel budovu dozadu. Pri služobnom vchode parkovala dodávka s otvorenými dverami a ktosi pri nej vyvažoval na vozíku predajný automat. Belsey popri ňom prešiel do knižnice.

Minul výdajný pult a mieriť ku schodom dolu, keď spoza rohu vybehol ktosi v uniforme ochrankára.

„Stojte!“ zavolať.

Ochrankár bol mladý, čiernej pleti, s výraznými bokombradami a vysielackou.

„To je v poriadku,“ povedal Belsey.

„Ostaňte, kde ste. Zavolať som políciu.“

„Ja som polícia. Niet sa čoho obávať.“

Zjavil sa druhý ochrankár, dvojmetrový chlap s plochou boxerskou tvárou. „To je on. Ten z pásky v kamere.“

„Musím ísť dolu. Je tam ohrozený ľudský život.“

„Nikam nepôjdete!“

Belsey tuhšie zovrel sekerku. Upútalo to ich pozornosť. Zbehol dolu schodmi na chodbu pre personál. Ochrankári ho z bezpečnej vzdialenosti sledovali.

Chodba ústila do neveľkej miestnosti, ktorú predtým nevidel. Skúsil niekoľko dverí na boku, ale boli zamknuté. Pamät mu zahmlieval adrenalín. Pátral po svojich špinavých stopách, ale nijaké nenašiel.

Vydal sa iným smerom, otváral rad-radom malé sklady, ale nikde nebola skriňa s nápisom *Upratovači* ani dvere dolu do bunkra. Ochrankári sa držali s ním.

„Bol som tu,“ povedal Belsey. „Bola tam miestnosť pre upratovačov, chodba, kancelária. Kde je skriňa upratovačov?“

„Vy hľadáte skriňu upratovačov?“

Spoza rohu vybehol muž s vlasmi na ježka. Hovoril do vysielacky.

„Šéfe,“ skríkol ktosi. „Má sekeru!“

Šéf ochranky bol nízky a zúrivý. Buď nepočul varovanie, alebo bol ochotný položiť za knižnicu život. Zastal si medzi Belseyho a rad ďalších dverí. Kým si Belsey stihol uvedomiť, čo sa deje, šéfova ruka mu vyletela do tváre. Belsey ho schytil

PODZEMNÝ KRYT

za zápästie a zrazil ho na zem. Siahol po putách, no blyslo mu myslou – čo to robím? Znehybnel. Je to hlúpe. Víšš chybu na chybu. Si nápadný.

Zdvihol ochrankára na nohy a odišiel.

9

TOTO PREŠLO HLADKO, POMYSLEL SI POCHMÚRNE. ÍDE TO DOBRE.

Znova sa vrátil do kancelárie. Bolo ešte len trištvrte na osem a cez okno už obviňujúco páliło slnko. Od Ferrymana nijaká odpoveď. Belsey si pozrel pôvodný mail, vyobrazenie okien. Prešiel si trestné činy, ktoré mal vyšetrovať – sériu krádeží skútrov, predaj extázy dvanásťročným. Pozrel si správy. Utečenci. Bitka na korbe nákladného auta. Ako vždy.

Vyšiel k požiarnemu rebríku, kde chcel nasat' trocha rannej čistoty. Panika nikdy neprospeje. Príťahuje pozornosť. A pozornosť momentálne znamená zatknutie. To bola, pravdaže, jedna možnosť – vyjsť s pravdou von a riskovať. Ibaže nebolo čo riskovať. Prvé pravidlo detektívnej práce – nájsť chlapa, ktorý to dievča zaviedol do opustených tunelov, z ktorých sa nevrátilo. V mozgu mu znel výraz „skočiť do toho“. Za celý čas, čo bol pri polícii, nikdy nepočul, že by taký výraz použil príslušník polície, ale nijaký iný výraz sa mu nezdal výstižný. Bolo by to riziko, aj keby bol čistý, lenže jeho spis bol v tomto smere dosť bohatý – použitie násilia a užitie drog figurovali najvyššie. Vyhodeniu unikol len o vlások už viac ráz. Spoznal sa s tým dievčaťom tak, že ho zatkol, panebože. Vedel, do čoho to vyústi – hrá o svoju prácu.

Musí teda ostať na slobode. Únosca sa chce hrať. To nie je nevyhnutne najhoršia situácia. Keď chce niekto niekoho zabiť, urobí to zvyčajne rýchlo. Jeho bláznivý šofér, ten Ferryman, sa s ním zahráva a to je dobre, lebo Jemma takto ostáva nažive. Momentálne to vyzerá tak, že on, Belsey, je jediný, kto je ochotný alebo schopný hrať tú hru s ním.

Ostávajú tri otázky – kde je Jemma? Kto je Ferryman? A čo chce? Najprv odpoveď na poslednú otázku – vie aspoň to, že *niečo* chce. Prinajmenšom chce, aby sa Belsey hral na detektíva. To je úloha, na ktorú je vycvičený.

Kto je ten Ferryman? Belsey si spísal, čo o ňom vie. Profil muža, ktorého prenasledoval po Rosslyn Hill – muž, beloch, fyzicky schopný, vie kradnúť autá, vyzná sa v okolí, cíti sa v pohode aj sedemdesiat metrov pod povrchom zeme. Aj v horúčave nosí rukavice. To naznačuje prípravu, predvídavnosť, úsilie nezanechať stopy. Zo sto páchatelov je taký iba jeden. Založil si nevypátrateľnú mailovú adresu – takže pridať počítačovo gramotný. Vysoká inteligencia.

Vedel, kde hľadať hampsteadskú policajnú stanicu. Navštívil ju. Dal sa do styku s políciou. Možno má so zákonom nevyrovnané účty a chce účet vyrovnať. Belsey preveril databázy – registrovaní sexuálni delikventi, tí, čo zbytočne vyvolávajú na políciu. Pozrel si šesť najnovších sexuálnych trestných činov, potom všetky neobjasnené násilné činy v štvrti, potom únosy mladých žien desať rokov dozadu. Krížovo preveril únosy a krádeže áut, ale nedozvedel sa nič užitočné. Hľadal zmienky o tuneloch, ale nič nevyskočilo. Nakoniec zavolał Johnovi Cassidymu, informátorovi, ktorý poznal miestnu komunitu zlodějov áut. O BMW, hĺbkových krytoch ani o vykradnutom Červenom levovi nepočul nič.

Skúsený zločinec bez zjavných kontaktov. Takí existujú. Je to vzácné sa vyskytujúca odroda. Majú svoje dôvody, aby sa držali bokom – sú výkonní, nedôverčiví, samotári, ktorých nemá rado ani kriminálne bratstvo. A obľubujú podzemné únosy.

To ho priviedlo späť k prvej otázke – kde je Jemma? Belsey sa znova zadíval na mapu, tvár pri nej držal tak blízko, akoby zaostreným pohľadom mohol objaviť pod známymi lokalitami niečo nové. Od Belsize Parku po King's Cross. Včera večer tú trasu prešiel, pod Haverstock Hillom, pod Camden High Street. Nebola tam a neobjavila sa. Zrazu mu nedala pokoj križovatka v tvare T, ktorú videl v noci, a tunel odbočujúci doľava.

Zadal otázku do univerzálneho systému, ktorý mal vysokú prioritu a pokrýval kriminálky v ostatných obvodoch: Vyskytli sa u vás nejaké incidenty v súvislosti s hĺbkovými protiletetskými krytmi? Najčudnejšia otázka, akú kedy zadal.

Za pätnásť minút dostal šesť odpovedí.

V sobotu 1. júna, predminulý víkend, keď bolo mesto opité a nepozorné, beloch v ukradnutom bielom aute značky Vauxhall obchádzal hĺbkové kryty v centrálnom a južnom Londýne, zrejme sa chcel do nich dostať. Vymalovalo to pozornosť a tak založili spis.

23.45, 1. jún – hlásenie, že niekto na Whitfield Street sa chce zozadu dostať do krytu na Goodge Street. Prišla polícia. Našla rebrík, ktorým sa podozrivý chcel dostať dnu. Podozrivého nenašli.